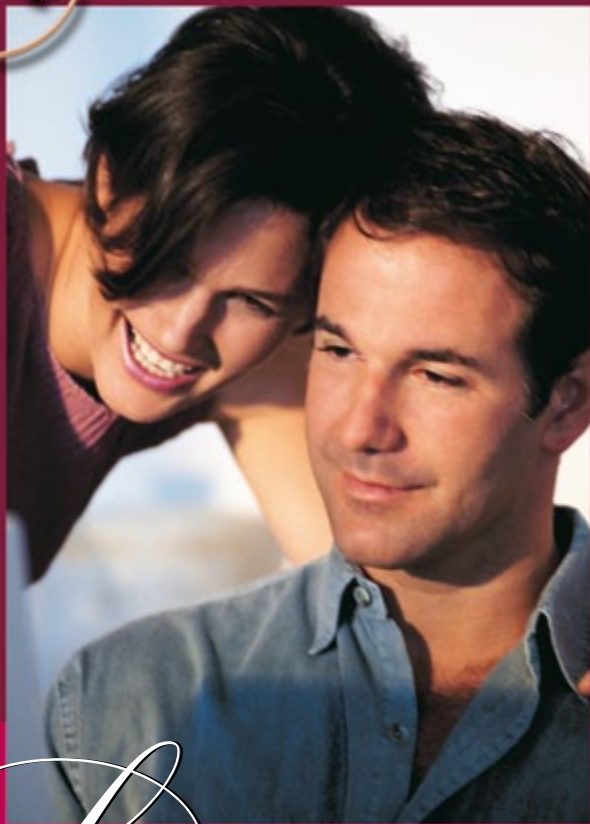

R Ů Ž O V Ě S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Lavina vášně
ve Whistleru*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlin
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
www.vasut.cz

v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-366-2

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Úryvky na stranách 72 a 73 jsou z básně „O krásná skálo“, Robinson Jeffers: Maják v bouři, Československý spisovatel, Praha 1983, překlad Kamil Bednář.

Kapitola prvá

„Jak se vlastně jmenoval?“

„No, říkali jsme mu přece Pepino.“

„Pamatuju se, že když mě pozval v deváté třídě na rande, celou dobu vyprávěl o tom, na jakém principu pracuje motorová pila.“

Adriana protočila nad svojí vzpomínkou panenky vzhůru a napila se kafička, zatímco její dvě kamarádky se zahihňaly.

„A nechtěl ti tím třeba naznačit, že tě miluje a že by tě rád... dostal do postele?“ vyrazila ze sebe Irena, když se konečně uklidnila.

„O tom těžce pochybuju. On byl spíš zamilovaný do té pily než do mě. Celou schůzku dokázal žvanit jen o ní. O tom, jaký má výkon, jaký má převodový řetěz a jak silné stromy se s ní dají za jakou dobu pokácet.“

Irena nevěřičně zakroutila hlavou. „Třeba už s ní má spoustu rozkošných a chytrých malých ručních pilek...“

Všechny tři opět propukly ve smích.

„Počkejte, počkejte, on to zase tak velký vtip není,“ upozornila ty dvě Adriana. Byla to opálená hnědovláska, i když její vlasy přecházely spíše do rezava, s mandlově zúženými zelenými očima. A nádhernými ňadry, které nedokázalo poznamenat ani kojení. „Když jsem přiletěla, byla jsem si v Ostravě vyřídít na úřadech dvojí občanství pro malého Aristonka, a náhodou jsem na Pepina narazila. Chvíli jsme si povídali a musím bohužel říct, že se vůbec, ale naprosto vůbec, nezměnil. Kasal se, že má teď firmu na výrobu náradí, i s půjčovnou. Měl na sobě takové to hnusné fialové kvádro, bílé ponožky a kožené mokasíny. Pochopitelně poslední

model mobilu, tuším Nokie s foťákem, a nějaký super fáro. Popisoval mně, že při slavnostním poklepu na základní kameny nějaké dálnice, která se prý má do Ostravy stavět, použil předseda vlády kladívko vyrobené jeho firmou. A kolik mu to dalo práce, aby na tento slavnostní akt svoje kladívka protlačil.“

„Počkej, počkej. Snad jim stačilo jedno kladívko?“ zaražila ji Denisa.

„Ale kdepak. Každý z těch, co poklepávají, musí mít svoje vlastní, originální. A prý musel podmazávat na všech stranách, aby tam ty svoje kladívka protlačil, a stálo ho to desetitisíce. Ona se tady bude stavět dálnice?“

„Už zase ne,“ odpověděla Irena. „Bylo v tom prý tolik podplácení, že by se za to dala možná postavit ještě i další dálnice.“

„Ještě, že jsem se vdala na tu Krétu. Ale abych to dopověděla. Pepino mě pak ještě povídal, že ta slavná kladívka má vystavena ve skleněné vitrínce ve vstupní hale své firmy. A že mu jeho účetní spočítal, že se prokazatelně zvedl prodej jejich náradí o žádná celá dvě setiny procenta. Hrozně se kasal, jaký to od něho byl skvělý marketingový tah.“

„A kolik dal na ty úplatky?“ nedalo to Ireně. „To se mu vyplatilo, když se mu prodej zvedl o dvě setiny?“

„Jo jo. Byl hrdý na to, že částka na úplatky měla prý čtyři nuly.“ Adriana pokrčila rameny.

„Stejně to nechápu, jak jsme to v Ostravě vůbec dokázaly přežít. I když, tak dlouho jsme tu naštěstí nebyly,“ podotkla Denisa.

„Ale nepoznamenalo nás to moc. Zdá se. ‚Kratke zobaky‘ nám naštěstí nezůstaly.“ Adriana se otrásla, jako kdyby jí přejel po zádech mráz. Pak se otočila směrem k pultu a zamávala na servírku.

Všechny tři spolužačky seděly v jedné malé útulné kavárničce v Rožnově pod Radhoštěm a rozmlouvaly o živo-

tě. Už se nějakou dobu neviděly a měly si tudíž hodně co říct. Místo a město setkání nezvolily náhodně, nacházelo se ideálně uprostřed cest, které musely dvě z nich absolvovat. Adriana z ostravského letiště v Mošnově, Denisa z Pozlovic u Luhačovic, kde žila.

„Holky, dá si některá sherry?“ zeptala se Adriana.

„Sherry zní slibně,“ řekla Irena.

„Taky si myslím,“ souhlasila i Denisa.

„Tak jo.“

To už u nich stála servírka. „Ještě nějaké přání?“

Adriana pokývala hlavou. „Daly bychom si třikrát sherry. Tio Pepe.“

„Prosím?“ Servírka se zatvářila nechápavě.

„To je tamta láhev,“ pronesla velkosvětsky Adriana a ukázala prstem na jednu láhev stojící mezi ostatními na policiče za pultem.

„Aha,“ poděkovala servírka a střelila po ní očima.

„A co muž, co Kréta?“ zeptala se Adriany Denisa.

„Ále, všechno má svoje pro a proti.“

„Kde to vlastně žijete? Přiznám se, že mě to vypadlo z hlavy,“ zajímala se Irena.

„V Chanii. Je to na severozápadě ostrova. Letiště, spousta turistů. Seveřani, Němci, a teď už i Češi. V létě je jich až moc. Ale zaplať pánbůh, žijeme z toho. Manžel vlastní ten hotel. Nádherné, úžasné místo. Musíš tam někdy přijet.“ To platilo Denise. „Taky byste měly občas vyrazit do světa.“ To platilo oběma. Adriana se odmlčela, protože se u jejich stolu objevila servírka s podnosem, na kterém stály tři skleničky na stopce se hnědozlatavou tekutinou. Po jedné postavila před každou ze tří přítelkyň. Pak ještě přidala talířek s oříšky jako pozornost podniku.

Adriana pozvedla svoji skleničku.

„Tak na to, ať se máš pořád tak úžasně,“ pronesla připitek Denisa. Všechny tři se napily.

„No, ono není všechno zlato, co se třpytí. Tchyně má pocit, že provozu hotelu rozumí jenom ona, že jenom ona ho dokáže dobře řídit. Navíc Kréťané, a vůbec všichni Řekové, se vždycky v podvečer seberou a jdou na kávu, jenom muži mezi sebou, do nějaké tratorie.“ Adriana mávla rukou a upila ze své skleničky. „Ale jinak si vlastně nemám na co stěžovat. Manžel je úžasný.“

„Jak se to vlastně teď jmenuješ? Je to tak složité, že to vždycky zapomenu,“ zeptala se jí Denisa.

„Adriana Papadopoulosová, žena Aristotela Papadopoulose.“

„Děťátko v pořádku?“

„Zaplať pánbůh, zatím je všechno v pořádku,“ odvětila Adriana a zaklepla to raději kloubem ukazováčku na dřevěnou desku kavárenského stolečku. „A co ty, Deniso?“

„Skromný a nezajímavý život rehabilitační sestřičky ve středně velkých moravských lázních. Starám se o svoje kytičky, o svoje staré krámy, které dávám do pořádku. Tak plyne čas... A toho pravého jsem ještě pořád nepotkala...“

„Počkej, počkej. Vždyť tam musí být všude kolem spousta doktorů, ne?“ zajímala se Irena.

„Chce někdo oříšky?“ zeptala se Adriana a posunula talířek směrem ke svým dvěma kamarádkám. Sama si pak nabrala plnou hrst.

„Ne, děkuji,“ odpověděla Denisa. „Pár nezadaných jich tam je. Ale doktoři jsou... divní. A nafoukaní.“

„A naše překrásná slečna průvodkyně je na tom jak,“ obrátila se Adriana na Irenu. „Taky přece musíš potkávat ve skanzenu spoustu zajímavých chlapů.“

„A víš, že ani ne,“ smutně konstatovala Irena. „Většinou tam chodí rodinky anebo cizinci. A když už se nějaký objeví, tak stejně ještě ten den nebo následující odjíždí. V Rožnově se nedá nic jiného dělat. Prolítnout skanzen - a rychle pryč.“

„Ani v zimě? Vždyť tady musí být spousta lyžařů. A lyžuješ přece skvěle. A hory jsou všude kolem. Každou volnou chvíli přece jezdíš nahoru na Radhošť. Ani tam nic?“

„Něco bylo. Ale jenom takové chvilkové...“ pronesla téměř rezignovaně Irena.

„Jen počkej, ono se něco objeví. Odříkaného chleba... Ne nadarmo jsi na mé svatbě chytila svatební kytici *ty!* Na takové věci já věřím.“ pokývala hlavou Adriana a pohlédla skleněnou výlohou kavárny ven. „Jé, holky, podívejte, ono sněží!“ vykřikla z ničeho nic. Všechny tři pohlédly skleněnou stěnou kavárny ven. Nad silnicí, za kterou se na druhé straně rýsovalo koryto řeky Bečvy, a za ním první budovy Valašského skanzenu v přírodě, kde byla Irena zaměstnaná jako průvodkyně, poletovaly první vločky.

„A chystáš se někam vyrazit letos? Jenom tady, nebo zase polské Tatry nebo rakouské Alpy?“

Irena hned neodpověděla. Bylo na ní vidět, že nad něčím usilovně přemýšlí. Zvedla oči, chvíli sledovala vířící hru padajících sněhových vloček, a pak pohlédla na svoje kamarádky. Nadechla se a otevřela ústa, už už se chystala něco říct, ale pak je zase zavřela.

„Copak, něco se děje?“ všimla si toho bystrá Denisa.

„No...“ vypadlo z Ireny a neklidně se na kavárenské stoličce zavrtěla. „Mohla bych jet lyžovat do Kanady.“ Konečně to z ní vypadlo, i když to z ní lezlo jako z chlupaté deky.

„To je naprosto úžasný!“ zvolaly Adriana s Denisou téměř dvojhlasně.

„Kdy? Kam? S kým? Kolik to bude stát?“ začaly se obě netrpělivě překřikovat otázkami.

Místo odpovědi na jejich otázky vytáhla Irena z kabelky otevřenou dopisní obálku a vyndala z ní přeložený list papíru. Rozevřela jej a podala Adrianě. Denisa se k Adrianě naklonila a obě začaly číst text vytištěný na papíru.

„Vážená slečno! Z celého srdce Vám blahopřejeme.

Určitě patříte k těm, kdo někdy zatoužili po ohromném dobrodružství v přírodě, po osamělém putování nádhernou a velkolepou přírodou, ve které se můžete ztratit tak, že naprosto zapomenete na stísněné podmínky staré Evropy. Kdo se v zemi, kam Vás naše cestovní kancelář dopraví, ocitne poprvé, nepřestane se po celou dobu pobytu divit! V provinciích, jejichž povrch tvoří prerie, Manitobě, Saskatchewanu a Albertě, se pšeničné lány a pastviny táhnou, kam až oko dohlédne. V Britské Kolumbii potkáte křišťálově třpytící se jezera, u nichž rybáři prožívají nejkrásnější hodiny svého života, a nad putujícími ledovými krami kanadské Arktidy budete ještě o půlnoci hledět do záře nezapadajícího slunce.

A pokud si pronajmete auto, nepřestanete se divit. Budete ujíždět dlouhé kilometry a jen zřídka kdy potkáte jiné auto – avšak pozor, až vás potká porucha a vy v těchto opuštěných krajích na dlouho uvíznete! V obrovských národních a provinčních parcích, z nichž jeden je větší než celé Švýcarsko, budete pozorovat velká stáda pasoucích se bizonů. Milovníci táboření pod širým nebem si mohou vyzkoušet svůj um, výdrž a odvalu. Když si mimo jakoukoli civilizaci postaví stan, třeba znenadání nebudou vědět, jak se zachovat, protože je sousedskou přátelskou návštěvou poctí medvěd nebo los, či se budou dlouhé hodiny prodírat opuštěnými zarostlými stezkami anebo se budou s krosnou na zádech brodit divokými a dravými horskými bystřinami.

A koho pak Skalnaté či Pobřežní hory svou domnělou jednotvárností omrzí, může se vydat na pobřeží Tichého oceánu, ve Vancouveru se seznámit s kanadskou kulturou či britským způsobem života. Případně nahoře na severu, v oblasti Yukonu kolem městečka Dawson City, se může oddávat ve starých zlatokopeckých městečkách nostalgické náladě zašlé minulosti a slávy Divokého západu. Anebo, zcela jednoduše a pohodlně, vychutnávat pohostinnost a pohodový životní styl Kanadánů.

Okouzlující zážitek, na který pak už nikdy v životě nezapomenete, vám poskytnou na podzim javorové lesy, když se listí stromů zbarví do zlatožluta a do ohnivé červeně. Teprve tehdy pochopíte, proč si za svůj symbol Kanadané zvolili právě červený javorový list!

Vážená slečno! S nesmírným potěšením Vám sdělujeme, že jste se stala jednou z těch, kdo mají možnost toto vše zažít a prožít - v zimě.“

Když obě dočetly až sem a obrátily list, aby pokračovaly na druhé straně, Irena to už dál nevydržela.

„Mělo by to být středisko zimních sportů někde kousek od Vancouveru. To je na západě, v Britské Kolumbii. Jmenuje se Whistler. A ten kousek je kouskem jenom na kanadské poměry. Asi. Nedaleko od toho města je také nějaký provinční park, jmenuje se park Garibaldi.“

Adriana do sebe vzrušeně kopl zbytek obsahu svoji skleničky a znovu zamávala na servírku. Když si jí všimla, Adriana kývla hlavou na stůl před sebou a rukou opsala kruh, což mělo znamenat, že si to všechno dají ještě jednou. Poté se znovu otočila k Ireně.

„A kolik tě to bude stát?“ zeptala se Adriana.

Irena trochu zčervenala. „Nic.“

„Nic!?“ vyhrkly překvapením obě přítelkyně téměř současně.

„Vůbec nic,“ potvrdila Irena. „Já jsem to totiž vyhrála v křížovkářské soutěži v jenom časopisu,“ téměř provinile špitla Irena a začervenala se ještě víc.

„V jakém? Rychle mi řekni v jakém! Okamžitě se vrhám na luštění křížovek,“ spustila na ni Adriana.

„Tos měla ale kliku. Přeju ti to,“ pronesla upřímně Denisa.

Irena pokrčila rameny. „Toho štěstí bylo víc. K té křížovce, vlastně k tomu časopisu, jsem se dostala úplnou náhodou. Jako slepý k houslím.“ U stolu se objevila servírka a každé

z nich naservírovala novou dávku sherry. Talířek s oříšky postavila doprostřed stolečku, avšak tentokrát to už zapsala spolu se sherry na účet.

„Měla jsem zrovna pauzu mezi dvěma výpravami turistů. A někdo z nich nechal v místnosti u pokladny povalovat nějaký časopis. Myslím, že to byla ‚Klára‘.“

„To ještě vychází?“ zeptala se udiveně Denisa. „Myslela jsem, že už dávno skončila. Moje teta si v tom kdysi dávno čítávala.“

„Asi ano. Když to tam tak leželo...? Prolistovala jsem ji, nebylo v ní nic zajímavého, samé capiny. Ale naštěstí tam byla křížovka. A znáte mě, ráda je luštím, a tak jsem se do ní dala. Nebyla vůbec těžká a tajenka byla naprosto stupidní, takže za chvíli jsem to měla. Teprve potom jsem si všimla, že je to soutěž o cenu. Stačilo poslat vyluštěnou tajenku na udanou adresu a čekat, jestli tě vylosují. V duchu jsem se tomu smála, ale protože další výprava pořád nešla, pak se ukázalo, že se jim porouchal autobus, nudila jsem se, a po chvíli se mi to v hlavě rozleželo. V pokladně jsem vyškemrala dopisní obálku, vystříhla a vyplnila kupon s tajenkou a adresou, zalepila a pak ukecala pokladní, aby to zařadila do oficiální pošty skanzenu. Pochopitelně jsem pak na to zapomněla, ale za dva týdny mi přišel dopis, že jsem byla vylosovaná a stala se tak výherkyní. Napřed jsem tomu vůbec nemohla uvěřit, raději jsem do redakce zavolala, abych si to ověřila. Ale bylo to tak. Byla to naprostá náhoda, nebýt porouchaného autobusu a toho, že jsem se nudila... A navíc mě to nestálo ani korunu.“ Irena už byla notně červená, vy-
padalo to, že se poněkud stydí.

„A cena byla?“ nedala se odbýt Adriana.

„Týdenní pobyt ve středisku zimních sportů v kanadském Whistleru. Součástí je i malé kapesné, permanentky na všechny okolní lyžařské trati a služby průvodce a lyžařského instruktora v jedné osobě v českém jazyce. Naštěstí, protože

anglicky, natož pak francouzsky, neumím ani kváknout. Na gymplu jsem měla ruštinu a němčinu.“ Když to dopověděla, úlevou vydechla. Tvářila se, jako kdyby se právě vyzpovídala knězi z nějakého příšerného smrtelného hříchu.

„A jak se jmenuje ta cestovka, co poskytla cenu do křížovkářské soutěže?“ zajímala se Adriana.

„Grizzly Tours,“ odpověděla Irena.

Denisa na ni zamyšleně zírala a prsty si hrála se svoji skleničkou. „A jaká byla vlastně tajenka té křížovky?“

„Byl to citát: ‚Porozumět duši krásné ženy je skoro tak nemožné, jako koupat se v mořských vlnách vysoko nad horským ledovcem.‘“ Když to Irena dořekla, byla už rudá jako uvařený rak.

„Kdo mohl pronést takovou hovadinu?“ zakroutila nevěřičně hlavou Adriana.

„Jeden současný slovenský zpěvák,“ špitla Irena a tvářila se, jako kdyby tam vůbec nebyla.

Denisa se znenadáni zakuckala a začala se příšerně rehtat. Došlo jí totiž, kdo je autorem tohoto citátu. Adriana na ni nechápavě pohlédla. Když se konečně vykuckala ze záchvatu, pohlédla, se smíchem ještě ulpívajícím na rtech, na Irenu. „Zadarmo, náhodou, a ještě k tomu on. Tomu se, myslím, občas říká ‚Bingo!‘, že?“

„Tak kdo je to, k sakru?“ pořád se nechápavě tvářila Adriana.

„Velmi populární český zpěvák a hudebník,“ odpověděla Irena.

„No, zpěvák, hudebník...“ pochybovačně pronesla Denisa. „Je populární zejména u dvanáctiletých až patnáctiletých holčiček. A jeho ‚věhlas‘ není ani tak založen na kvalitách jeho zpěvu, hudby či textů, ale spíše na kvalitách jeho svalnaté postavy a čokoládových očích. A na tom, že v těch bicepsových nadupaných prackách dokáže velmi elegantně držet kytaru. Občas se ale obávám, že jenom držet. Někteří hu-

dební kritici ironicky nazývají to, co v maximálním možném množství produkuje, ‚fitness rock‘. Myslím, že je to naprosto přesné a výstižné.“

„Aha.“ Konečně se Adrianě rozsvítilo. „Takže ten příblblý výrok, pokud tomu dobře rozumím, přesně odpovídá jeho úrovni.“

„To si teda piš,“ vyhrkla Irena a znovu se zapýřila.

„A kdy bys tam vlastně měla odletět?“ zeptala se Denisa.

„Už příští týden. Ale abych se přiznala, moc se mně tam nechce. Asi se na to vybodnu a raději pojedu na Pustevny na chatu.“

„Blázníš?“ vyhrkla Adriana.

„Proč? Srub jako srub.“

„Jak to myslíš?“ přidala se okamžitě Denisa.

Irena pokrčila nerozhodně rameny. „Ani vlastně nevím. Nějak se mi nechce. Navíc je to hrozně daleko a vůbec neumím jazyk. Cítila bych se tam jako ztracená, prodaná...“

„To se mi snad jenom zdá,“ kroutila znechuceně hlavou Adriana. „Co já bych za takový výlet dala!“

„A od čeho tam asi tak budeš mít toho průvodce a instruktora v jednom? He? A třeba, třeba to bude i krásnej chlap. O lyžařských instruktorech jsem už slyšela spoustu zkazek,“ nadhodila další zajímavou souvislost, týkající se týdenního pobytu v Kanadě, Denisa. A zamrkala na Irenu jedním okem.

„Já vám nevím, holky. Nikdy jsem tak daleko nebyla. A člověk ani netuší, jaká různá nebezpečí tam na něho můžou číhat,“ pochybovala nahlas nešťastně šťastná výherkyně křížovkářské soutěže.

Adriana se usmála. „Taková, jaká na tebe budou číhat kdekoliv a kdykoliv, když se někam vypraviš. Stručně řečeno. Nebezpečná je cesta tam, cesta zpátky a samotný pobyt na místě. Vidiš, jenom tři věci by tě mohly ohrozit. To přece není zas tak moc, ne?“

„Nepřeháníš to tak trochu? Nebezpečné je i židlička, na které zrovna sedíš. Co kdyby se náhodou zlomila jedna z jejích nožek, ty jsi spadla na záda, zlomila si páteř a zůstala pak do konce života upoutaná na vozíku?“ upozornila ji s vybranou delikátností na rizika, jež přináší život sám, Denisa.

„Přesně. Anebo sis prorazila při pádu lebku a na místě zemřela?“ připojila se Adriana. Pak si podepřela rukou bradou a zpytavě na Irenu pohlédla. „I když... Letěla jsi už třeba někdy letadlem?“

Irena zavrtěla hlavou.

„Takže by ti malá předběžná instruktáž neuškodila. Kdyby náhodou letadlo spadlo, víš alespoň, jak si musíš, ještě před dopadem na zem nebo na moře, sednout?“ obrátila se k Ireně.

„Na moře?“ zděsila se Irena.

„Pod sebou budete mít nafukovací záchranné vesty, letušky vám před vzletem ukáží, jak se navlékají a jak se nafukují. Nemusíš se vůbec bát,“ upokojovala ji zkušená Adriana.

„Aha. Hned jsem klidnější,“ poznamenala ironicky Irena. Denisa se tomu jenom smála.

„Takže, před dopadem bys měla skrčit nohy, přitisknout se k nim hlavou a takhle je obejmout pažemi,“ instruovala ji Adriana. A pro větší názornost slezla ze své stoličky, dřepala si vedle stolku na bobek, uprostřed plně obsazené kavárny, a názorně to svým kamarádkám předváděla.

Najednou se vedle ní, kde se vzala, tu se vzala, objevila servírka. A za chvíli se přiřítíl muž v obleku, zřejmě majitel podniku. Dalo se tak usoudit podle zděšeného výrazu, který měl ve tváři.

„Udělal se vám špatně, paní?“ zeptal se jí a naklonil se nad ní.

„Ale ne, jenom jim ukazuju polohu pro nouzové přistání v letadle,“ zamumlala v odpověď Adriana, stále se držíc v klubičku s rukama kolem holení.

„Hm, ale to je špatně,“ poznamenal muž v obleku. „Tohle je ta správná poloha,“ řekl a posadil se na stoličku. Pak sklonil trup co nejbližší ke stehnům a rukama se zaklesl jednu o druhou pod nimi.

Hovor a šum v kavárně pomalu utichal.

„Ale kdepak, to se pletete oba,“ pronesla k těm dvěma zkrouceným postavám servírka. Sklonila se, sundala si střevíce na krátkých podpatcích a klekla si vedle Adriany. Pak sklonila trup i hlavu, co nejvíce to šlo, a zkřížené paže si položila přes temeno hlavy. „Takhle je to správně, pane šéf,“ ozvalo se přidušeně.

To už ostatním hostům v kavárně začalo pomalu docházet, oč se tady jedná, a u mnohých stolů se rozproudila ohnivá debata, týkající se správné polohy. Někteří další zákazníci se nenechali dvakrát pobízet a začali předvádět svoji, zaručeně správnou verzi. Za chvíli celý podnik připomínal schůzi epileptiků, kteří soutěží o co nejkrásnější zkroucení těla během záchvatu či tance svatého Víta, případně výlet chovanců rehabilitačního ústavu určeného pro postižené Downovým syndromem. V jednom okamžiku se otevřely vchodové dveře do kavárny a dovnitř vstoupily dvě dámy počínajícího důchodového věku. Když však spatřily, co se odehrává uvnitř podniku, okamžitě s hrůzou v očích vycouvaly zpátky ven. Do zimy a sněhu. Irena se nevěřicně s očima rozšířenými překvapením rozhlížela kolem po místnosti, až její zrak utkvěl na Denise. Ta měla přes ústa dlaň a dalo jí hodně práce, aby se hlasitě z plna hrdla nechechtala.

Adriana mezitím vstala a skepticky sledovala všude kolem pokusy o zaujetí správné polohy pro přežití. Nesouhlasně potrášala hlavou. „Ti všichni lidé by byli mrtví!“ uzavřela nakonec svoji, a teď už vlastně nejen svoji, instruktáž.

Irena si cucla sherry. „A jaká další nebezpečí na mě číhají? Pokud se mi ale podaří v pořádku přeletět ‚velkou louží‘,“ dodala ihned.

„Počkej, to jsou vážné věci,“ nenechala se z klidu vyvést Adriana. Denisa se opět rozkuckala smíchy.

Adriana ji sprážila drtivým pohledem. „A co cestovní pojištění?“

„Pokud vím, to hradí Grizzly Tours,“ odpověděla Irena.

„Zkontroluj si ho ale. Turistické kanceláře většinou hradí jenom základní pojištění. A to může být za určitých okolností nedostačující. Lepší by bylo, kdyby sis to zjistila a ještě se sama raději připojistila. Někdy stačí jenom málo a už v tom lítáš až do konce života...“

„Jak málo?“ udiveně se zeptala Irena.

„Stačí říznutí nožem do prstu, a nemusíš se třeba vůbec doplatit,“ prohodila temně Adriana, manželka Kréřana.

„Už ji nech. Vždyť to je nesmysl. A ještě ji vystrašíš tak, že nejenže nepoletí do Kanady, ale nikdo nikdy ji už nedostane ani na ty Pustevny...“ oponovala Adrianě Denisa.

„Za co mě máte. Žádný nesmysl. Stalo se to jednomu Čechovi na Krétě. Krájel si krétský kozi sýr, který si koupil ráno v tržnici v Chanii, nuž mu po něm sjel, a rozřízl si ukazováček až na kost. Zajel si do nemocnice, aby mu to ošetřili. Zašili mu to a on zaplatil v hotovosti, nechal si vystavit potvrzení, aby mu to pak doma pojišťovna proplatila. Když vycházel z nemocnice, uklouzl na schodech a zlomil si nohu. Několikanásobná faktura. Museli ho operovat. Když se druhý den ráno probudil v nemocniční posteli, s nohou visící nad ním nahoře s takovým tím protizávažím, nějak neopatrně se pohnul, závaží se uvolnilo a spadlo mu na *druhou* nohu a taky ji zlomilo. Další operace, a když se po ní probudil, zpanikařil a rozhodl se, že se co nejrychleji nechá převést zpátky do republiky. A protože během následujících dnů nic přímo do Prahy neletělo, zařídil si to tak, že přistál ve Frankfurtu a odtud ho převáželi sanitkou. Cestou se na dálnici sanitka vybourala a on si při tom zlomil ještě ke všemu ruku. A když ho pak doma po dvou měsících propustili,

našel doma účet za operace a převoz. Z částky, kterou měl doplatit, dostal infarkt. Teď je v plném invalidním důchodu a splácet náklady na léčení a přepravu bude zřejmě až do konce svého života. A jenom proto, že měl normální pojištění, které má strop dvě stě tisíc na léčebné výlohy a padesát tisíc na přepravu!“

„To sis buď teďka vymyslela, anebo děláš agenta pro některou zdravotní pojišťovnu,“ okomentovala historiku Irena, poněkud již nervózní.

„Ne, mluvila jsem s příbuznými toho chlapa. Jezdí na Krétu pravidelně ještě před začátkem sezony v květnu. Nic jsem si nevymyslela!“ pronesla Adriana a zvedla dva prsty k přísaze.

„Dobře, pojištění si zkontroluju. Pokud vůbec pojeďu,“ souhlasila Irena. „A co dalšího by mě mohlo ještě potkat?“

Adrianě zazvonil v kabelce mobil. Vytáhla ho, podívala se na display, kdo jí to volá. Pak jen mávla rukou a zvonění stopla. „To je muž. Však on počká, když už si dal tak načas. Dva dny vůbec nezavolał. Asi si s kamarády užíval svobody, pacholek!“ Pak se znovu obrátila ke svým dvěma společnícům. „Kde jsme to vlastně...? Aha, už vím... Ano, ano, mobility. Irena, zlatíčko, nezapomeň si před vzletem letadla vypnout mobil. Jinak bys mohla způsobit katastrofu!“

„Ale to je snad přehnané, to se jenom tak povídá,“ bránila se Irena.

„Kdepak, věř mi,“ trvala na svém Adriana. „Proč si myslíš, že všechny před vzletem požádá palubní personál, aby vypnuli svoje mobilní telefony? Jen tak, z plezíru? Četla jsem o jedné paní, která měla ukrutný strach z létání. A jednou musela někam pracovně letět a nevypnula si mobil. A uprostřed letu z něho zavolala svému manželovi, že má ukrutnou hrůzu z toho, že spadnou a ona se zabije. On ji uklidňoval, že doletí v pořádku. A to byl jejich poslední rozhovor vůbec. Letadlo spadlo a ona se zabila. Následným vyšetřováním se zjistilo, že tím, že mužovi volala, narušila funkci palubního

radaru, a letadlo se ve vzduchu srazilo s jiným. Tak je to, věř tomu. Proto si ho raději vypni hned sama, abys na to nezapomněla!“

„Pokud vím, největším nebezpečím v Kanadě jsou medvědi,“ přidala si se smíchem Denisa.

„Aha, a ta cestovka, která mi to darovala, jim dodává potravu, že? Asi proto se jmenuje Grizzly Tours.“

„Ne, opravdu, Denisa si nevymýšlí. Pokud bys navštívila jakýkoli národní park v Kanadě nebo Spojených státech, dostala bys při vstupu brožurku, která vyjmenovává všechna nebezpečí, jež tě tam čekají. A medvědi představují největší riziko. Vařit jídlo musíš v závětrí, ty bys taky měla stát tak, aby tvoje oblečení nenasáklo pachem jídla. A kdybys chytila rybu, musíš ji vyvrhnout přímo na břehu řeky a vnitřnosti okamžitě hodit zpátky do vody. A jídlo zabalit do igelitu tak, aby nebylo pokud možno cítit. A musíš ho pak pověsit na provaz natažený mezi dva stromy, nejméně do výšky čtyř metrů. Pochopitelně, taky v závětrí stanu.“

„A proč, proboha?“

„Protože medvědi jsou chytrá zvířata a zjistili, že nemusí klopotně lovit a jinak si shánět potravu, ale že jim postačí navštěvovat tábořiště turistů. Jeden známý mi vyprávěl, že všechno udělal tak, jak měl, ale přece jenom u ohniště zapomněl jednu gulášovou polévku v sáčku a kousek chleba. Jenom přes to na noc přehodil kousek igelitu. A ráno našel všude kolem ohniště a stanu spoustu medvědích stop. Z chleba zbylo jen pár drobků a sáček od gulášovky našel až deset metrů od stanu. Na třech stranách naprosto rovně rozříznutý jako lékařským skalpelem, a dočista vylišaný. Jenom se leskl!“

Irena na ni chvíli nedůvěřivě pohlížela. Nevěděla, jestli si z ní náhodou její přítelkyně nedělá legraci. Ale z jejího starostlivého výrazu pochopila, že zřejmě ne. Pak ji ale něco napadlo.

„Ale v Kanadě je už přece zima. A medvědi se během ní věnují zimnímu spánku. Takže od nich mi žádné nebezpečí hrozit nemůže.“

Adriana se usmála. Z jejího výrazu šlo usoudit, že má dojem, že rozmlouvá s malou totálně nezkušenou holčičkou. „A ty bys dokázala spát, kdyby třeba sto metrů od tvého brlohu denně prosvištělo tisíc řvoucích a halekajících lyžařů? Takový medvěd, kterého někdo probudí ze zimního spánku, to je vůbec to nejhorší, co se může stát.“ Vědoucně uzavřela svůj výklad Adriana.

Irena zmateně pohlédla na Denisu. Pořád si nebyla jistá tím, jestli má Adrianě věřit.

„Medvědi nejsou zdaleka největším nebezpečím,“ prohodila Denisa.

„A kdo tedy?“ zeptala se Irena.

„Chlapi,“ odpověděla Denisa.

„Takže, pokud tomu rozumím, opravdu největší nebezpečí představují chlapi, kteří se chovají jako medvědi,“ uzavřela Irena.

„Vidíš, tak moc toho není, čeho by ses měla obávat,“ ulehčeně pokývala hlavou Adriana.

Kapitola druhá

Irena se se slzami zoufalství v očích zhroutil na hromadu svých zavazadel. Jeden kufr, batoh a lyže. Připadala si naprosto ztracená.

Měly pravdu, obě její kamarádky, Adriana i Denisa, když jí vypočítávaly všechna nebezpečí, spojená s cestou do tak vzdálených končin. A to jí zatím ještě nepotkala rizika související se samotným lyžováním a nedošlo ještě na... medvědy. I když svým způsobem se medvědi projeví už teď. Protože na letišti ve Vancouveru na ni nikdo nečekal!!!

Proč se nakonec přece jenom na poslední chvíli rozhodla, že poletí? Mohla ještě měsíc počkat, pak si vzít ve skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm dovolenou, a strávit překrásný týden nebo dva lyžováním na Pustevnách, na místech jí tak důvěrně známých. Nebo ve Velkých Karlovicích. Nebo na Bečvách.

Nakonec si ale řekla, že to stojí za to, že se taková příležitost už nemusí opakovat. A že lyžařské tratě ve Whistleru asi budou s těmi beskydskými nesrovnatelné, že ty jí důvěrně známé budou nepochybně vypadat v porovnání s tratěmi v Britské Kolumbii jako svažité dvorek od kadibudky k chlévu, který si pamatovala z mládí v domku na Horní Bečvě, kde žila její babička.

A pak možnost vyzkoušet si všechno, co se naučila během posledních pár let a čemu přišla tak moc na chuť! Tušila, že ve Whistleru se jí v tomto ohledu budou nabízet velké možnosti, ve srovnání se kterými se situace v Beskydech, polských a slovenských Tatrách i v Alpách, budou jevit jako pouhé příštípkaření. Irena si totiž poslední dobou oblíbila

extrémní sporty, zejména extrémní zimní sporty. Seskoky na padáku, samostatně i ve dvojici s instruktorem, bungee jumping, snowboarding, lyžování na boulicích, paragliding, pokoušela i akrobatické lyžování. A to všechno bylo na místech, jež v Evropě znala, buď ještě v plenkách, anebo pro to místní „kopečky“ neskýtaly dostatek možností, prostoru, nebo výškového převýšení.

To v sobě skrývalo jistý paradox. Všechny tyto nebezpečné sporty, ne nadarmo se jim říká extrémní sporty, jí nečinily žádné problémy. Konec konců byla holkou od rány, která vyrostla v Beskydech, čili vyrostla, jak se říká, na lyžích. Byla šikovná, měla talent, a každou novou věc po krátké době bravurně ovládla. A hlavně – neměla strach!

Ale z cestování do vzdálených cizích krajů, sama samotinká, to obavy měla. A proto vůbec nebyla ráda, když předtím a potom, co se mohla věnovat oblíbeným činnostem, musela podstoupit únavné a znervózňující martyrium cestování, hledání ubytování, kontaktů s lidmi, které zajímalo jen její překrásné tělo či její, většinou nehezky prázdná, peněženka. V hloubi duše se děsila toho, že musí podstupovat rizika, která nemůže ovlivnit. Že je vydaná všanc lidem, kteří svoji práci nemusí ovládat, být magoři nebo mít úplně jiné úmysly, než jaké na první pohled vyjevují. To s koníčky a zálibami, jimž se věnovala, to bylo naprosto jinak. Třeba lezení po horách bylo sice procentuálně nebezpečnější než přecházení přechodu přes hlavní cestu vedoucí skrz Rožnov pod Radhoštěm, i když zase tak moc ne, ale byla to jen a jen její záležitost. Jestli se pustí skály a jistí skoby se jedna po druhé vytrhnou, či jestli při paraglidingu nenajde stoupavou termiku anebo potáhne za nesprávnou řídicí šňůru a rozplácne se o nějakou skalní stěnu v okolí, to všechno bylo na ní. Nebyla vydaná napospas někomu druhému, a pokud udělala chybu, byla to jen její chyba, za kterou si mohla ona sama. Při těchto extrémních sportech si o míře a dopadu nebezpečí rozhodo-

vala jen ona sama. Proto všechny ty nezbytné tance kolem, jež doprovázely vůbec možnost věnovat se svým koníčkům, neměla ráda a seč mohla, snažila se jim vyhýbat.

A teď se znovu ukázalo, že má pravdu!

A k tomu všemu ještě přibyl fakt, že neumí ani anglicky, ani francouzsky. I když francouzština by jí v této oblasti moc nepomohla, jak věděla, frankofonní oblasti Kanady leží více na východ, kolem Montrealu. V Alpách to bylo jinak, tam se německy domluvila. Ale tady? Na letišti by jí to snad ještě mohlo pomoci, ale to nic neřeší...

Proboha, co má dělat, co si počne? Připadala si jako Robinson Crusoe, jako kdyby se ocitla sama samotinká na pustém ostrově. Zvláštní pocit, pomyslela si v duchu ironicky, přestože kolem ní bez přestání proudily davy lidí.

Seděla v přízemí letištní haly ve Vancouveru a nevěděla, co dál.

Znenadání se v ní znovu zvedla vlna vzteku. Denisa měla stoprocentní pravdu, když ji upozornila na to, že největší nebezpečí na cestách představují muži. Dojela hned na toho prvního, kterého cestou potkala. Ve vlaku z Valašského Meziříčí do Prahy se seznámila se šarmantním chlapíkem, který s ní seděl v kupé. Chvíli si povídali, o horách, o cestování, vcelku si s ním rozuměla a působil na ni i slušně. Ale protože musela vstávat časně, kousek za Olomoucí ji zmohla únava a ona usnula, probudila se až v Chocni. Chlap byl už pryč. To, že usnula, Irenu poněkud rozčarovalo, ani ne snad kvůli tomu spolucestujícím, ale proto, že úsek mezi Českou Třebovou a Chocní měla nesmírně ráda, trať se tam vine podél Tiché Orlice, kroutí se nádhernými údolími mezi rozkošnými kopečky. Mrzelo ji, že nejkrásnější část cesty prospala, pak už až do Prahy totiž následuje tupá rovina. Neměla roviny vůbec ráda, kdysi pochopila, proč jeden německý spisovatel používal ve svém slavném románu, který se mimochodem odehrával ve švýcarských Alpách, v Davosu, pro označení

bohapustého žvanění a lhaní termínu „kecy z nížiny“. Irena také nesnášela dechovku a už kdysi dávno si vytvořila teorii, proč jedním z center této ohavné muziky je Kolín – protože leží v bohapustě nudné rovině!

Nicméně ještě větší rozčarování se dostavilo na pražské Ruzyni těsně před odletem, když v letadle letuška vyzvala všechny pasažéry k tomu, aby si vypnuli mobilní telefony. Ona ten svůj nenašla. Ať hledala, jak hledala.

A pak se jí rozsvítilo. Měla jej v kabelce, kterou ve vlaku odložila na poličku nad sebou. A když usnula, ten příjemný chlapík... Irenou znovu proběhl záchvěv bezmocného vzteku. Prostě toho využil a mobil jí lohnul. Ještě že peněženku a doklady, hlavně cestovní pas, měla v ledvince, připnuté kolem pasu! No a v mobilu měla pochopitelně číslo na cestovní kancelář Grizzly Tours. Spoléhala se jen na toto číslo uložené v telefonu. Žádný jiný kontakt na ně neměla. A to byl ten zásadní problém. Vzpomněla si, kolikrát jí rodiče peskovali kvůli tomu, že je příliš lehkomyšlná a do všeho se hrne hlava nehlava. Jestli nakonec neměli pravdu?!

Z Prahy letěla do Frankfurtu, kde po tříhodinovém čekání přestoupila na letadlo mířící přes „velkou louži“ přímo do Vancouveru. Když celá rozlámaná vystoupila z Boeingu 737-600 na vancouverském letišti, myslala jen na jedno. Rychle se ubytovat a pak dlouhou horkou sprchu. A pokud se vzpomene, rychle na nejbližší sjezdovku. Neměla vůbec v plánu zaobírat se časovým posunem a několikadenní aklimatizací, jak to bývá zvykem. Na tak dlouho tady přece není, aby si to mohla dovolit!

Bez problémů prošla celní a pasovou kontrolou, a když vyšla ze dveří do haly, začala se netrpělivě rozhlížet po delegátovi cestovky, jenž měl být zároveň i průvodcem a lyžařským instruktorem v jedné osobě. Netrpělivě, protože už chtěla mít únavné cestování konečně za sebou, ale také z toho důvodu, že ji holky přece jenom navnadily a ona byla zvědavá, co to

bude za chlapa. Ale nepřiznala si to, tato zvědavost sídlila jenom v koutku její duše.

S cestovní kanceláří to bylo domluvené tak, že její zaměstnanec a Irenin průvodce bude v ruce držet ceduli s jejím jménem. Ale ať se po hale Irena rozhlížela jak chtěla, nikde nikdo. Znovu si pozorně prohlédla spoustu jiných cedulek, které v rukou třímali ostatní a které se postupně sklápěly dolů a mizely, jak se příslušní cestující přihlašovali ke svým „cedulkářům“, ale její jméno se vskutku na žádné z nich nevyškytovalo. Zpočátku ji to nechalo chladnou, řekla si, že na ni třeba čeká na jiném místě, naskládala zavazadla a lyže na vozík a vydala se na okružní jízdu po příletové hale letiště ve Vancouveru. Trvalo jí to půl hodiny, a když se vrátila, opět tam nikdo nečekal. A během okružní jízdy po letištních halách, barech, toaletách – odvážila se dokonce nahlédnout i na pánské – rozličných prodejnách a kolem pultů jednotlivých leteckých společností nezahlédla také nikoho, kdo by v rukou držel cedulku s jejím jménem.

V tomto okamžiku už Irena lehce znervózněla, ale pořád se ještě utěšovala, že delegát cestovky může mít zpoždění, anebo se mezitím dostavil na dohodnuté místo, a když se k němu nikdo nepřihlásil, vydal se ji hledat po letišti, tak jak to před chvílí učinila ona sama. A když ji nepotká, zcela nepochybně se zase vrátí na původní místo.

Ale od jejího návratu na domluvené místo už uplynula další hodina a Irena pochopila, že se někde stala chyba.

Co teď? Sama, ve městě vzdáleném tisíce kilometrů od České republiky, bez jakéhokoliv spojení. A navíc bez peněz, bez pojištění, to všechno měla zajistit cestovka. Denisa ji přece varovala před medvědy, vybavilo se Ireně. Už je to tady. Cestovka se ne nadarmo jmenuje Grizzly Tours. A to vůbec nemusí někam do divočiny, aby se ukázalo, že medvědi jsou opravdu nebezpeční! V duchu se tomu zasmála, ale pak si znovu uvědomila svoji naprosto bezvýhodnou situaci, a smích

jí odumřel na rtech. Nemůže se ani sebrat a hned odletět zpátky, protože na to nemá peníze! Zpáteční letenku měla totiž dostat až od delegáta cestovky. Proboha, co si počne?

Cítila, jak se jí znovu do očí vkrádají slzy. Neplakat, neplakat! Věděla, že je to marné, ale nedokázala si pomoci. V krku jí naráz vyrostl ohromný knedlík a ona musela posmrknout, aby mohla dýchat nosem. A tento okamžik spustil vodopád slz, Irena se jim už nedokázala bránit. Plakala nad svojí situací, bezmocnou zlostí nad krádeží mobilu, nad tím, že se přece jenom rozhodla sem odcestovat, a přitom už od začátku z toho měla podivný pocit, plakala únavou a vyčerpáním z dlouhé, předlouhé cesty, která se nakonec ukázala jako naprosto zbytečná...

Bernard ještě jednou zvedl ruku na pozdrav a jeho obchodní partner zmizel ve dveřích vedoucích k celní kontrole. Takže práce bylo už pro dnešek dost, pomyslel si. Co podniknout?

Otočil se a pomalu odcházel. Sotva udělal několik kroků, uvědomil si, že rychlejší by bylo, kdyby se protáhl příletovou halou, protože auto – parkoviště byla všude plně obsazená – musel nechat hodně stranou a daleko. Změnil směr a po chvíli už rychlým a energickým krokem procházel příletovou halou. Tam zamířil k proskleným automatickým dveřím.

Nevšimal si příliš svého okolí, protože v hlavě si ještě promítal právě skončené obchodní jednání. Přesto však koutkem oka zaznamenal nějaký neobvyklý výjev, došlo mu to až po pár krocích. V chůzi se ohlédl za sebe a pátral po tom, co jej tak zaujalo. Nikde nic zvláštního, chtěl už toho nechat, když vtom jeho zrak padl na nějakou slečnu, která seděla na hromadě svých zavazadel. Lépe řečeno, seděla na kufru, před ní na podlaze ještě ležel velký batoh a na něm lyže. Na tom by nebylo nic zvláštního, takovýchto lyžařů procházely vancou-

verským letištním terminálem denně stovky. Co však na slečně bylo podivné, že usedavě plakala. Dlaně měla přitisknuté k očím a zpod nich se valily potoky slz, z jejích úst se v pravidelném rytmu ozývalo štkaní a občas trhavě škubla rameny.

Bernard se zastavil. Už už k ní chtěl vyrazit a zeptat se jí, jestli něco nepotřebuje, ale v poslední chvíli se zarazil. Co je mu vlastně do toho! Třeba se jenom s někým pohádala nebo rozešla, anebo dostala nějakou špatnou zprávu. A proč by se on měl do něčeho takového vlastně plést? Obrátil se, rozhodnutý pokračovat svou cestou, ale jeho nitrem projel jakýsi zvláštní záblesk. A ten záblesk se týkal oné ženy, která bezmocně seděla kousek za ním. Před očima se mu okamžitě vybavil obraz toho, co spatřil, a přišlo mu, jako kdyby viděl momentku v okamžiku jejího vzniku, ve chvíli, kdy blesk fotoaparátu osvítl objekt, na který je zaměřen.

Bernard pomalu nevěřícně pokýval hlavou, nikdy se mu nic takového předtím nestalo. Bylo to jako kdyby pohled na plačící ženu zároveň znamenal průnik do nějakého jiného světa, do druhé či jaké dimenze. Odehrálo se při tom cosi velice zvláštního a... Bernard dlouho nemohl přijít na správné slovo, jež by jeho právě prožitou zkušenost přesně vyjádřilo. A pak mu to došlo, zároveň jej to překvapilo. Ano, je to tak. Důležitého! A už jenom ten fakt, že jeho periferní vidění ženu vydělilo z té spousty vjemů, které v každém okamžiku registrovalo, musel o něčem svědčit, uvědomil si.

Pomalu se obrátil a ženu si prohlížel. Pořád jí ještě otřásaly vzlyky. Brunetka, vlasy zarovnané na úrovni uší. A i přesto, že tam seděla jako hromádka neštěstí, bylo poznat, že má nádhernou figuru. Vypadala, s taštičkou v náruči, jako socha madony truchlící nad mrtvolou Ježíše. Navíc velice bezbranná madona.

Bernard se rozhodl, že se na tuto madonu podívá zblízka. Pomalu se otočil, a jakoby náhodou prošel kolem ní. Jeho pohled na ni opět jakoby mimoděk sklouznul. Když ji už

skoro minul, všiml si cedulky se jménem a adresou, připjaté ke kufru. Avšak v té rychlosti, byť ve skutečnosti probíhala jako krok sun krok, si stihl přečíst jen dva údaje z těch na cedulce vypsaných. Že její křestní jméno je „Irena“, a státní příslušnost „Czech Republic“. Vida, skoro, tak napůl, krájkanka, pomyslel se Bernard. To jsou mi věci!

Možná, že opravdu potřebuje pomoc, že to není žádná banalita. Třeba se ztratila a neví kudy kam? Stále ještě váhal. Znovu na ni pohlédl. Navíc je opravdu, ale opravdu velice hezká, řekl si v duchu. A to rozhodlo.

Přistoupil k ní a chvíli si ji prohlížel. Nádherné tmavé kaštanově lesklé vlasy. Světlá pleť s jemnými žilkami prokvétajícími pod povrchem. Slovanský typ. Měl už toho s ženami za sebou hodně, a proto mu byl vlastní dobrý odhad. Už věděl, že až se postaví, uvidí nádherné boky a překrásný zadek. Jako kobyłka, v tom nejlepší slova smyslu. Jeho představitivost se rozběhla drtivou rychlostí vpřed a z toho, co mu vykouzlila před vnitřním zrakem, mu okamžitě vyschlo v ústech. A srdce taktéž zrychlilo svůj běh.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptal se Bernard.

Žena smutně sedící před ním na kufru k němu zvedla váhavě oči. Pak si je přejela hřbetem ruky, aby si otřela slzy. Teď bylo vidět, že se v nich zračí překvapení.

Slova v češtině na tomto místě Irenu naprosto překvapila. Napřed ji napadlo, že se jí to snad jenom zdá, že už má z vyčerpání, únavy a stresu z bezvýchodné situace halucinace, ale pak zjistila, že před ní opravdu někdo stojí. A že se jí to nezdálo, že na ni vskutku promluvil česky. Ale jak to mohl poznat, že na ni má mluvit jinak než anglicky? Aha, to by měl být ten průvodce a instruktor v jedné osobě a konečně ji našel. Ostatně, hala byla mezi přílety dvou linek skoro prázdná, asi to nebylo zase tak těžké.

Irena si znovu promnula oči. To, co před sebou spatřila, jí vyrazilo dech.

Nad ní stál asi čtyřicetiletý muž. Nádherně vypracovaná sportovní postava, modré oči, světle hnědé vlasy, hranatá mužná čelist. Jeho oči se na ni dívaly zvědavě, byly současně veselé i přemýšlivé. Na sobě měl prosté modré džíny, košili a koženou bundu s beránkem uvnitř a vyhrnutým límcem. Na hlavě naraženého pleteného kulicha. Zpod něj vykukovaly nakrátko ostříhané vlasy, občas mezi nimi už prosvítala stříbrná nitka.

Ten muž je ale kus chlapa, proběhlo jí hlavou. Pohlédla mu přímo do očí a najednou to tam bylo. Hned. Během prvního okamžiku pochopila, z toho, jak se jejich oči do sebe vzájemně zaklesly a propadly, že o sobě vědí. Nezávisle na tom, jestli chtěla či co by vlastně chtěla, jejich oči si už žily vlastním životem. Spolu.

Násilím od očí muže před sebou odtrhla pohled. „Kdo jste?“ zeptala se.

Bernarda otázka zarazila. Jednak proto, že mu vykala. Avšak okamžitě si uvědomil, že právě přijela z Evropy, kde je zvykem neznámým lidem vykat. A jednak z toho důvodu, že ho překvapilo, *na co* se ptá. Nadechl se a horečně přemýšlel, co jí odpovědět. Jedno věděl jistě, pravdu jí říct hned teď nemůže, protože... Protože se díky tomu už několikrát, pokud šlo o jeho vztahy k ženám, spálil. Viděli v něm ne jeho samotného, ale něco jiného. Co bylo sice pro život příjemné, ale on, takový, jaký ve skutečnosti byl, považoval za důležitě trochu odlišné věci. Byl někým jiným.

Rychle přemýšlel nad tím, co jí odpovědět, při tom jeho zrak padl na lyže ležící před ní na batohu. A osvítil ho nápad.

„Lyžařský instruktor,“ vyhrkl ze sebe.

Irena ulehčeně vydechla. „Konečně, to to trvalo. Čekám tu už skoro dvě hodiny a už jsem myslela, že všechno byl jenom podfuk. Či špatný vtip. Nebo nedorozumění,“ dodala rychle, aby oslabila předchozí konstatování. A pomalu

se postavila. „Ale přece jenom, abych měla jistotu. Jste ten průvodce a instruktor od Grizzly Tours?“

Bernard musel v duchu konstatovat, že ho jeho odhad naprosto nezklamal. Nádherná klisnička. Cítil zrychlený tlukot srdce. Rychle od sebe tělesné myšlenky odehnal a soustředil se na to, co Irena říká. Okamžitě si dal dohromady, že jedna a jedna jsou dvě, a němě přikývl.

„Pomůžete mi s tím?“ zeptala se Irena a hlavou kývla na svoje zavazadla a lyže.

Bernard opět němě přikývl. Stále se ještě pokoušel vynat v celé nastalé situaci a zároveň byl zasažen její krásou. Nevěděl, co si počít. Pak ho napadlo rychlé východisko z nouze.

Napráhl k ní ruku. „Možná, pro začátek, by bylo nejlepší, kdybychom se vzájemně představili. Já jsem Bernard. Těší mě. Velice.“

Irena vložila dlaň do jeho a potřásla mu rukou. „Také mě těší. Já su Irena.“ Zvědavě si ho prohlížela.

Takže z Moravy, pomyslel si Bernard. Tím lépe. Krev ke krvi. Sklonil se pro batoh, ale pak si na něco vzpomenu. „Promiň, že ti tykám, ale tady je to normální. Je zvykem, že si tady všichni tykají. Jenom jestli tě to nepřekvapilo či neurazilo, když jsem ti... ještě než jsme se seznámili?“

Irena mávla rukou. „Tím líp.“ Sklonila se ke svým věcem, ale Bernard ji gestem ruky zadržel.

„Počkej, to je dobrý, já to poberu.“ Znovu se sklonil a uchopil batoh za popruhy a jedním máchnutím, lehce, jako kdyby nic nevážil, si jej přehodil přes pravé rameno. Do druhé ruky, opět jako pírkou, vzal kufr, do pravé ruky pak lyže s hůlkami zabalené v pouzdru. Pak kývl hlavou ke skleněným automatickým dveřím. „Pojd', auto je támhle.“

Když prošli dveřmi, zarazil se u nějakého stojánku, bylo na něm něco napsáno, a vzal malíčkem a prsteníčkem pravé

ruky, ve které ještě navíc držel lyže, z poličky jeden papír A4 přeložený napůl a podal ho Ireně.

Po několika krocích zastavil u ohromné terénní Toyoty s černou metalizou. Lyže opřel o bok auta a z kapsy vytáhl maličký černý ovál, namířil jej na auto a zmáčkl. Ozvalo se cvaknutí. Zmáčkl knoflík podruhé a otevřely se dveře od velkého zadního kufru. Naskládal tam Irenina zavazadla, nakonec mezi ně položil lyže a dveře přibouchl. Pak směrem k autu cvaknul potřetí a dveře u řidiče a spolujezdce se automaticky otevřely. Pokynul jí hlavou, počkal, až se usadí a pak za ní zabouchl dveře. Obešel zezadu vůz a posadil se za volant.

Podíval se na ni a usmál se. Na tvářích se mu udělaly rozkošné doličky. Kývnul hlavou k papíru, který dosud neotevřený Irena třímala v ruce.

„To všechno potřebuješ k pobytu v Kanadě,“ řekl s úsměvem.

Irena zavrtěla hlavou. „Neumím anglicky.“

Bernard jí vzal papír z ruky a začal překládat text. „*Čtyři sta liber pšeničné mouky, hm, libra je necelého půl kila, po padesáti librách kukuřičné a ovesné mouky, třicet pět liber rýže, sto liber fazolí, osm liber prášku do pečiva, dvě stě liber šunky, dvě libry sody, třicet šest kynutých koláčů, patnáct liber soli, jednu libru pepře, půl libry hořčice, čtvrt libry zázvoru, po dvaceti pěti librách sušených jablek, broskví a meruněk, dvacet pět liber ryb, deset liber sušených švestek, po padesáti librách sušené cibule a brambor, dvacet čtyři liber kávy, pět liber čaje, čtyři tucty konzerv kondenzovaného mléka, patnáct liber zeleniny do polévky a dvacet pět krabic másla. A další, tak zvaná domácí výbava, musí obsahovat čtyřicet liber svíček, šedesát krabiček zápalek, pět krabic jádrového mýdla, kávovou konvici, talíře, přístroje, dvě pánve, kamínka, sekeru, pilu, dvě stě stop lana, stopa je necelá třetina metru, patnáct liber dehtu, stan z plachtoviny, dva páry bot, dvě deky, čtyři ručníky, nepromokavý oděv, tucet párů vlněných ponožek a moskytiéru velkou pět*

yardů. Hm, yard je skoro metr. Doufám, že to všechno máš s sebou, jinak tě sem celníci neměli vůbec pustit!“

Irena naslouchala výčtu seznamu s pusou dokořán. A teď na Bernarda nevěřičně pohlédla. Ale nebyla si jistá, jestli si dělá legraci anebo to myslí vážně. Dnešek byl tak divoký a ona byla tak unavená, že by ji už nic nepřekvapilo.

„Opravdu?“ pronesla raději pokud možno neutrálním hlasem, přesto z něj bylo slyšet vyčerpání a bezbřehou únavu.

Bernard pochopil, že na vtípky nemá Irena už dneska náladu. „Promiň. Pochopitelně je to nesmysl. Je to jenom žert imigračního úřadu. Ve skutečnosti je to seznam věcí, které s sebou musel mít účastník pochodu přes průsmyk Chilkoot během zlaté horečky v Yukonu. Pokud to neměl u sebe, příslušníci Královské kanadské jízdní policie ho nepustili nahoru na přechod průsmyku...“

„A kdy to bylo?“ zeptala se se zájmem Irena.

„Rok dva před koncem devatenáctého století.“

„Ale jak to mohli mít u sebe? Vždyť to přece nejde unést jedním člověkem?“ uvědomila si Irena.

„To je pravda. Kdo byl chudý a nemohl si najmout muly nebo nosiče, aby mu to vynesli nahoru, musel průsmyk vystoupat asi tak čtyřicetkrát.“

„Já mám pocit, že dneska jsem ho už vystoupala asi tak stokrát.“

„Aby ne, jednak nedorozumění cestovky, jednak změna času. S tím má problémy úplně každý, kdo přiletí z Evropy.“ pokýval vědouce Bernard a strčil klíček do zapalování.

„Jak je to daleko do Whistleru?“ zeptala se Irena.

„Kolem sto dvaceti kilometrů. Za necelé dvě hodinky tam budeme. Highway devadesát devět.“

„Ach jo,“ pronesla unaveně Irena. „Ještě další dvě hodiny cestování. Už toho mám dneska docela plný kecky. Nebo brejličky?“ vydechla a potichu se usmála. „Rychleji by to nešlo?“

Bernard zakroutil hlavou. „Želbohu ne. Je to dvoupruhová highway, maximální rychlost je devadesát kilometrů za hodinu. A policisté si tady na to dávají dost velkého majzla...“ Nastartoval motor a vyrazili. Irena chvíli sledovala okolí, pak se pohodlně zavrtala do sedadla. Cítila, jak se jí pomalu začínají klížit víčka.

Několik minut jeli, aniž kdo z nich promluvil.

„Takže, kam to bude ve Whistleru?“ V okamžiku, kdy to dořekl, by si nejraději ukousl jazyk. Uvědomil si, že udělal chybu. Velkou chybu! To přece měla zřejmě být záležitost, o kterou se měla postarat cestovka, došlo mu. Jakže se to vlastně jmenuje? Grizzly Tours? V životě o ní tady neslyšel. Ale konec konců, o cestovky z Čech se nemusel zajímat. Ale nějaká velká agentura to asi nebude, to by o ní asi něco zaslechl. Rychle hodil očkem po Ireně. Vypadala, že každým okamžikem usne. Všimla si toho nebo ne? Se zatajeným dechem čekal na její odezvu.

„Pro pána Jána. To snad nemyslíš vážně! To je přece záležitost vaší cestovky, ne? Všechno, pojištění, kapesné, permanentka, ty. Napsali jste mi, že to bude tady na místě zajištěno...“, zamumlala téměř v polospánku Irena. Byla tak zdrchaná, že už ani neměla energii na to, aby se rozčílila. Napadlo ji, že tady něco nehraje... Ale nechtělo se jí nad tím přemýšlet, už ne, už ne.

„Hmm, vlastně jo,“ procedil potichu mezi zuby Bernard. Zaznělo to spíše jako medvědí zamručení.

Poslední, co Irena na pomezí bdění a spánku ještě zaregistrovala, bylo právě Bernardovo zamručení. Jak že to bylo, když se o cestě bavila s holkama? Střež se chlapů, kteří se chovají jako medvědi? Byla to vůbec poslední myšlenka, jež jí prolétla hlavou ještě předtím, než se definitivně odebrala do říše snů.

Kapitola třetí

Když se Irena probudila a otevřela oči, chvíli jí trvalo, než si uvědomila, kde se vlastně nachází. Ležela napříč velké manželské postele, po pravé straně bylo velké okno, nyní zatažené tmavě zeleným sametovým závěsem. U hlavy postele noční stolek s lampičkou. O ni se opíral čtvereček papíru, na kterém bylo něco napsáno. Irena zaostřila ještě napůl spící oči.

*„V osm ráno před hotelem v lyžařském. Namaž si nohy.
A sladké sny.
Bernard“*

Irena znovu zavřela oči a pomalu si vybavovala včerejší den. Či snad by bylo přesnější nazvat jej hnusodnem. Dlouhý let, pak zoufalé čekání na vancouverském letišti, instruktor, který se objevil jako zjevení na poslední chvíli, a začátek cesty autem do Whistleru. Pak ji Bernard, ano, tak se jmenuje, když dorazili do Whistleru, jemně probudil. Formality v hotelu si pamatovala jen matně, byla ještě v polospánku, ze kterého se vlastně nevyhrabala, dokud znovu u sebe v pokoji neusnula.

Bernard si od ní vzal pas a všechno u hotelové recepcce zařídil, vrátil se k ní s klíčkem od pokoje. Dohlédl ještě na hotelového poslíčka, který vynesl zavazadla nahoru do pokoje. A poslední, na co si Irena ještě matně vzpomínala, bylo, jak jí zaplesalo srdce při spatření veliké postele, a jak do ní s rozpaženými rukama padá. Dál už nic.

Znovu otevřela oči a protáhla se. Vyhrabala se z pokrývky, přistoupila k oknu a odhrnula závěsy. Jejím očím se naskytl

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.